

DROOMREIS

Van Milly Johnson verscheen eerder:

Perfecte liefde

Driedubbele deining

Lentekriebels

Zomervlinders

DROOMREIS

Milly Johnson

VIER VRIENDINNEN OP EEN ONVERGETELIJKE REIS

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Here Come The Girls*

Oorspronkelijke uitgave: First published in Great Britain

by Simon & Schuster UK Ltd, 2011

Vertaling: Ellis Post Uiterweer

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Auteursfoto: © Chris Sedgewick

Typografie en zetwerk: ZetProducties, Haarlem

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

Copyright © 2011 Milly Johnson

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 499 5292 1

NUR 302

www.uitgeverijmistral.nl

www.millyjohnson.co.uk

www.twitter.com/Mistral_boeken

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op www.uitgeverijmistral.nl.

Dit boek is opgedragen aan de geweldige bevolking van Yorkshire.
Die heeft me veel geleerd, heeft me geheeld, me in dienst genomen,
me gesteund, met me meegelachen, me papieren zakdoekjes
gegeven, mijn taart afgewezen, brood met me gebroken, wijn met
me gedronken, me juridisch bijgestaan, me 's nachts ingestopt, voor
me gekookt, me geholpen bij het op de wereld zetten van mijn
kinderen, mijn boeken gelezen, me hun vriendin genoemd, me
mama genoemd, me aardig gevonden, en van me gehouden.

*De derde dag dringt tot me door, de zee
is niet één ding. Haar majesteit kent vele vormen
die steeds veranderen en weeft daarmee
een ongekend tapijt van horizonten, zon en stormen.
Terwijl ik hier lig en me zacht laat wiegen
op de baren met hun troostrijke cadans,
laat ik de gedachten los aan thuis, voel ze vervliegen.
Mijn hart dat averij heeft opgelopen, krijgt de kans
te helen. Wat voor belofte en geestelijk soelaas wacht me hierbuiten.
Nu ik ten langen leste mijn anker heb geheven,
is iets veranderd, wat heeft me doen besluiten
de hoop te laten varen. Het verleden werp ik overboord en wend de steven.
De zee schenkt me de kans te leven, de belofte van een nieuw bestaan,
en laat ons wellicht naar een veilige haven en liefde gaan.
'De reis naar buiten', James Nash*

*Twintig jaar van nu zul je teleurgestelder zijn door de dingen die je niet
hebt gedaan dan door de dingen die je wel hebt gedaan. Dus gooi de
trossen los. Zeil de veilige haven uit. Vang de wind in de zeilen. Ga op
verkenning. Droom. Ontdek.*

Mark Twain

PROLOOG

Vaak herinneren mensen zich de winters uit hun jeugd als zo wit als het glazuur op een kersttaart. Ze herinneren zich de tocht naar school alsof ze gevangenzaten in een reusachtige sneeuwbol die net was geschud. Zo herinneren ze zich de zomers ook als warmer, zonniger en langer dan ze in werkelijkheid waren. De zon zette in mei haar licht aan – op de volle 950 watt – en begon pas zwakker te schijnen toen de roestbruine, knisperende blaadjes aan het eind van september van de bomen vielen. Elke keer dat vier vrouwen terugdachten aan een bepaalde middag vijftientig jaar geleden, zagen ze inderdaad de wolken strakker voor zich, de hemel onwaarschijnlijk blauw en de zon met de kleur van citroenijs. Het gras waarop ze hadden gelegen was eerder fluweelzacht dan prikkerig, en niemand herinnerde zich het niezen, want de verschijnselen van hooikoorts waren uitgezet.

Met hun buik vol vleespastei met klonterige schooljus lagen vier veertienjarige meisjes op de met gras begroeide helling en keken in hun rood met grijze schooluniformen loom op naar de lucht.

‘Die daar lijkt op een eekhoorn,’ zei Ven, en ze wees naar een witte wolkenmassa.

‘Hè? Waar kijk je naar?’ vroeg Frankie.

‘Daar!’ Ven wees nog eens. ‘Daar is de staart, en dat grote, ronde ding is de kop.’

‘O ja,’ zei Roz. ‘Nu zie ik het, maar eerlijk gezegd lijkt het meer op een door een tractor overreden eekhoorn. Hé, kijk eens! Een hart.’ Ze zuchtte erbij, en daar moesten de anderen van kreunen.

‘Staat er in het midden: ROZ LYNCH IS OP JEZ JACKSON?’ vroeg Olive lachend.

‘Misschien,’ antwoordde Roz bedeesd, of zo bedeesd als ze maar kon bij de gedachte aan Jez Jackson. Hij was drie jaar ouder dan zij, woonde aan de overkant, was mager en lenig, en groette haar nooit. Hij was de onbereikbare jongen voor wie haar hart sneller ging kloppen wanneer ze zijn Marc Bolan-kapsel zag.

‘Die daar ziet eruit als een wolk,’ zei Olive.

‘Haha, grappig hoor,’ reageerde Roz snuivend.

‘Nee, ik bedoel zo’n wolk in een tekenfilm. Plat van onderen en met bob-bels bovenop. Trouwens, wisten jullie dat Zeus de god van de wolken was?’

‘O, jij hebt goed opgelet in de les!’ zei Frankie, en ze gaf Olive een por in haar ribbenkast. ‘Olive Lyon, het stuudje.’

‘Hou op!’ giechelde Olive.

‘Het verbaast me dat ze oplet bij oude talen,’ merkte Roz op. ‘Ze zit steeds in meneer Metaxas’ ogen te staren.’

‘Nietes! Dat lieg je!’ weerlegde Olive, maar ze moest er wel om lachen omdat het waar was, zoals haar vriendinnen heel goed wisten.

‘Jij verhuist vast naar Athene, Ol, en daar trouw je met een Griek. En dan verander je je naam in Aphrodite en eet je alleen nog maar druivenbladeren. Blijkbaar zijn ze daar gek op blondines. Je bent vast wel een paar kamelen waard,’ zei Frankie.

‘In het Middellandse Zeegebied betalen ze niet met kamelen, suffie,’ reageerde Roz.

‘Nou, dan is ze iets anders waard,’ zei Frankie hooghartig. Ze ging rechtop zitten en deed haar lange zwarte haar naar achteren. ‘Olive, de meest *bellissima* vrucht inne de wereld,’ zei ze terwijl ze het sexy Griekse accent van meneer Metaxas nadeed. ‘Hoe sappig izzde de olijf. Ikke wille eten, in ene grote hap.’

Olive giechelde blozend en deed haar best niet te denken aan zoenen met meneer Metaxas. Zijn gebruide huid, zwarte haar en grote bruine ogen hadden hun werk gedaan door haar volwassen hormonen op te starten. Vaak lag ze in bed aan hem te denken en droomde dan dat hij haar Olive zou noemen zoals hij dat in de klas deed. Van alle stomme namen waaruit haar ouders hadden kunnen kiezen, leek Olive haar wel de ergste. Als haar ouders nou Olivia hadden gekozen, zou dat een hele verbetering zijn geweest, deftiger. Maar Olive... Er was een tv-serie met een vrouw die zo heette, en dat was een slons. Maar zoals meneer Metaxas haar naam uitsprak, klonk die romantisch.

‘En die daar lijkt op een schip,’ zei Frankie.

‘O ja!’ riep Roz uit. Voor deze keer was ze het zomaar met Frankie eens.

‘Jezus, ik zou nu wel op een schip willen zijn, voor een leuke vakantie. Vanmiddag heb ik twee uur oude talen...’

‘Ik ook,’ zei Olive verlangend. Zij was het enige meisje op school dat uitkeek naar die les, afgezien van een paar puisterige bollebozen uit de klas boven hen, die naar Oxford of Cambridge wilden. ‘Paraklausithyron,’ voegde ze er met een zucht aan toe, waardoor het meer klonk als een seksuele daad dan een Grieks motief.

‘Eh... Wat is dat?’ vroeg Frankie, die een dubbeluur Spaans had en liever zou willen ruilen. Ze had een echte talenknobbel. Haar familie kwam uit Italië, daardoor was ze tweetalig en hard op weg om drietalig te worden.

‘Het is een smeekbede voor een gesloten deur,’ antwoordde Olive, nog steeds in dromerige sferen. ‘Wanneer een minnaar buiten staat en smeekt om naar binnen te mogen.’

Ven grinnikte. ‘Wat weet jij nou over hitsige Grieken niet binnenlaten? Jij zou voor allemaal de deur openzetten, jij zielige romantica.’

‘Het kost duizenden ponden om met een schip met vakantie te gaan, heb ik gehoord,’ zei Olive, in een poging niet meer aan meneer Metaxas te denken. Althans, dat had die opschepperige Colette Hudd gezegd toen ze pronkte met de vakantiefoto’s die genomen waren aan boord van een Cunard-schip. Haar vader deed in tweedehandsauto’s en was stinkend rijk. Elke ochtend werd ze in een Rolls-Royce afgezet bij school, en in haar vrije tijd droeg ze echte spijkerbroeken van merken zoals Brutus Gold. Heel anders dan bij Olive; haar moeder kocht haar kleren bij Littlewoods. Olive en haar ouders waren in de vakantie nooit verder weg geweest dan Skegness, met de caravan. Warm water uit de kraan en een binnen-wc waren voor haar een luxe, laat staan een verdomde hut met patrijspoort op een boot.

‘Ooit maken we allemaal een cruise, en dan pikken we voor Olive een echtgenoot op met bruine ogen en adem die naar knoflook stinkt,’ zei Roz. Ze peuterde grassprietjes van haar lange benen. ‘Als we allemaal oud en rijk zijn.’

‘Niet al te oud,’ reageerde Olive. ‘Als ik krom loop met een stok en allemaal rimpels heb, krijg ik geen man meer.’

Frankie dacht aan de beeldschone docente Engels, juffrouw Tanner. Zo zou Frankie later ook willen worden, met weelderige vormen, een hese stem

en vol zelfvertrouwen. Dankzij alle sigaretten die ze stiekem rookte, was die stem onder handbereik. Ze wist dat juffrouw Tanner bijna veertig was, omdat meneer Firth van Frans Frankie had gevraagd in de pauze binnen te blijven en een verjaardagskaart voor juffrouw Tanner te maken, want Frankie kon aardig tekenen. Iedereen op school wist dat er een 'entente cordiale' bestond tussen Engels en Frans. En meneer Firth was nog niet eens dertig... Goed gedaan, juffrouw Tanner!

'Veertig zou er een goede leeftijd voor zijn. Tegen die tijd zijn we vast wel rijk en beeldschon. Maar we moeten rond Vens verjaardag gaan, want zij is de enige die in de zomer jarig is,' zei Frankie gedecideerd.

'Oké, dan doen we dat,' zei Olive. Ze stak haar hand uit opdat de anderen hun hand erop konden leggen om de afspraak te bezegelen. Dat deden ze, en nu stond in steen gegrift dat ze op 24 augustus, op de dag dat Venice Smith haar veertigste verjaardag vierde, op een schip zouden zijn waarnaast de boot waar Colette Hudd over had opgeschept op een opblaasbootje zou lijken.

De wolk die op een schip leek, was veranderd in een witte massa. De bel klonk. En Roz, Frankie en Ven grijsden. Alleen Olive liep met kwieke stappen terug naar het schoolgebouw, vol dromen over haarzelf als bruid die werd meegevoerd naar een zonnig eiland met weelderige begroeiing ergens midden in een wijnkleurige zee.

HOOFDSTUK I

Vijfentwintig jaar later

‘En deze?’ vroeg Roz terwijl ze verjaardagskaart nummer achttien ophield.

Olive nam de kaart van haar over en las de tekst hardop voor. ‘Hoe wordt een vrouw genoemd die op haar veertigste nog single is?’ Ze keek erin om de grap te zien. ‘Een bofkont.’ Wat een verrassing; weer zo’n grap van Roz waarin ze mannen neerhaalde. Ze gaf de kaart met een gepijnigde uitdrukking op haar gezicht terug. ‘Hij is best grappig. Maar ik lig er niet dubbel van.’

‘Het is maar een kaart. Je hoeft er niet van in je broek te piesen,’ vergoelijkte Roz. ‘Maar hij klopt wat betreft veertig en nog single zijn, toch?’

En ook wat betreft mannenhater zijn, dacht Olive, maar ze was niet zo gemeen om dat te zeggen. In plaats daarvan zei ze: ‘Ik ga liever voor iets sentimenteels. Zoals deze.’ Ze hield een suikerzoete kaart met bloemetjes op, met een lief gedicht over vriendschap.

‘Ja hoor, ideaal als je van mierzoete zoi houdt. Als je mij zo’n kaart stuurt wanneer ik veertig word, moet ik braken.’

‘O, dan doe ik dat!’ riep Olive plagerig. ‘Eentje met jonge poesjes en een lang gedicht over hoe geweldig je bent.’

‘Doe er dan maar meteen een emmer bij,’ reageerde Roz. ‘Verdorie, ik neem deze, anders sta ik hier morgen nog. Wat geef jij haar voor cadeautje?’

‘Daar heb ik nog niet over nagedacht,’ antwoordde Olive. ‘Ik ben niet zo goed georganiseerd als jij. Ik durf te wedden dat je de kerstcadeautjes al hebt ingeslagen en ingepakt.’

‘Nog niet allemaal,’ zei Roz uit de hoogte.

Olive wist dat Roz geen grapje maakte. Waarschijnlijk had ze de kaarten voor hun vijftigste verjaardag afgelopen november al gekocht en had ze er iets in geschreven.

‘Misschien geef ik haar een mand,’ zei Olive peinzend.

‘Een mand? Wat voor mand?’

‘Eentje vol met Tena Lady, Werther’s Original en een apparaatje om neushaar mee weg te halen.’

Roz klakte met haar tong. ‘Ik dacht dat je serieus was.’

‘Ben ik ook.’ Olive knipoogde en boog zich naar Roz toe om haar geheim te delen. ‘Tegenwoordig is zoiets geen grapje meer. Niemand vertellen hoor, maar ik heb de trimmer die Davids neef hem met Kerstmis had gegeven in mijn neus gestopt, en toen maakte het ding een soort zzz-geluid. Ik schrok me dood! Ik had nooit kunnen denken dat het ooit tijd zou worden dat ik neushaar moest weghalen of mijn gezicht waxen.’

‘Praat me niet over gezichtsbeharing!’ zei Roz. ‘Als ik het mijne niet om de paar maanden door de schoonheidsspecialiste zou laten wegrukken, liep ik er nu bij als de vrouw met de baard.’

Olive grinnikte. Ze gingen op weg naar de kassa. Olive wist dat Roz nog uit een coma zou ontwaken om zich op te maken. Ze kon de vuilnis niet buitenzetten tenzij ze mascara op haar wimpers had gedaan, ook al was dat helemaal niet nodig. Roz had een prima gezicht, met van die jukbeenderen zoals de topmodellen in de bladen.

‘Ol, zullen we samen iets voor Vens verjaardag kopen en de kosten delen?’ vroeg Roz opeens.

‘Ja, goed idee. Ieder dertig pond. Is dat voldoende?’

‘Meer dan genoeg. Maar weet je zeker dat je dat wilt uitgeven?’ Roz vroeg niet of Olive het zich wel kon veroorloven, al bedoelde ze dat wel. Het was geen geheim dat Olive voortdurend blut was. Ze had een heleboel werkhuisen, maar ook een nest vol jonge vogeltjes met wijd open snavelletjes, klaar om alles op te slokken wat ze verdiende.

‘Mijn vriendin wordt veertig, en ze moet een mooi cadeau hebben,’ antwoordde Olive vastberaden. ‘Vooral een vriendin die zo’n rottijd achter de rug heeft.’ Ven had binnen dertien maanden zowel haar moeder als haar vader verloren, en dat had haar aangegepen. En alsof dat nog niet genoeg was, was haar nietsnut van een echtgenoot ervandoor gegaan met een lullebel, had de scheiding aangevraagd en was beloond met de helft van alles wat Ven had, ook het geld dat haar ouders hun hele leven voor haar hadden gespaard. En om het allemaal nog erger te maken was ze een paar weken nadat de

scheiding officieel was ontslagen. Pech komt altijd tegelijk, in grote brokken, geheel in tegenstelling tot fijne dingen, dacht Olive.

Ze liepen de heuvel op en weer naar beneden, naar het winkelcentrum, en ze bleven maar ideetjes voor een goed cadeau voor een veertigste verjaardag spuien totdat ze bij de Edwardian Tea Room kwamen.

Ven zat al aan een tafeltje binnen en zwaaide enthousiast door het raam.

‘Ha, meiden!’ riep ze uit zodra de anderen zich bij haar hadden gevoegd. Normaal gesproken had Ven een lach met kuiltjes, maar op deze dag lachte ze wel erg breed en waren de kuiltjes zo diep als de Grand Canyon.

‘Wat heb jij nou?’ vroeg Roz, die het meteen opmerkte. ‘Raakte je je knäc-kebrödjje kwijt en vond je een kwarktaart?’

‘Nee, ik ben gewoon blij jullie te zien. Laten we meteen bestellen, ik ben uitgedroogd.’

‘Wat ik altijd neem,’ zei Roz.

‘Ik ook,’ zei Olive.

‘Drie noten-honinglattes, twee punten cappuccinotaart en één punt ci-troentaart, graag,’ zei Ven tegen de serveerster die bij hen was komen staan. Ven kon die lach maar niet van haar gezicht krijgen.

‘Wat heb je toch? Heb je soms lachgas gesnoven?’ vroeg Roz.

‘Nee,’ zei Ven. ‘Er is niets. Echt niet.’

‘Oké,’ zei Roz. ‘En weet je al waar je voor je veertigste verjaardag naartoe wilt? Moet ik reserveren voor een Chinees banket in de Silver Moon, of een Italiaans buffet bij Bella Notte, of liever een Indiase maaltijd in het Raj?’

‘Jezus, Roz, dat is pas over vijf weken!’ riep Ven lachend uit.

‘Ze is erdoor bezeten,’ merkte Olive hoofdschuddend op. ‘Volledig gefixeerd.’

‘Ik wil gewoon reserveren,’ legde Roz uit. ‘Wat is daar nou mis mee?’

‘Dus ik kan kiezen uit rijst, korma en spaghetti? Na al die jaren zijn onze plannen wel gekrompen, zeg,’ merkte Ven lachend op. ‘Weet je nog dat we op school in het gras lagen en plannen maakten voor een cruise voor als we veertig werden?’

‘Nou ja, toen waren we jong en niet goed bij ons hoofd,’ reageerde Roz. ‘Ik wilde personal assistant van een zakenman worden en de hele wereld over reizen in een privévliegtuig. En zeker niet werken voor een ouwe zeur in een

saai bank.’ Het was geen geheim dat Roz een hekel had aan haar administratieve werk bij een plaatselijke bank, en dat ze een nog grotere hekel had aan haar norske muggenzifter van een baas, mevrouw Hutchinson.

‘Ja, we waren er allemaal van overtuigd dat we op ons vijftiengste multimiljonair zouden zijn,’ voegde Olive eraan toe. Och, had ze die dromen nog maar in haar hart, waar de knoppen op het punt stonden te ontluiken in gigantische bloemtrossen. Eén droom had ze kunnen waarmaken: ze had een zomer op een Grieks eiland doorgebracht. Maar de rest was door verwaarlozing verwelkt. ‘Jezus, wat lijkt dat lang geleden, iets uit een ander leven. Wij met z’n vieren in het gras, in onze grijs-wit-rode uniformen, kijkend naar de wolken.’

Ze voelde dat Roz haar stekels opzette toen ze zei: ‘met z’n vieren’. Hoe vaak Roz de geschiedenis ook had veranderd en hen had bestempeld als ‘met z’n drieën’, voor Olive en Ven bleef het een kwartet. *De fabulous four*.

‘Zouden jullie nog een cruise willen maken, als dat zou kunnen?’ vroeg Ven.

‘Natuurlijk,’ antwoordde Roz alsof dat vanzelfsprekend was. ‘Ik heb toevallig vijfduizend pond in mijn tasje. Weet je, ik stap meteen even binnen bij Thomas Cook...’

‘Maar als je écht vijfduizend pond had...’

‘Dan nam ik een nieuwe badkamer,’ viel Roz haar in de rede. ‘Maar ik heb geen vijfduizend pond, dus hoef ik er ook niet over na te denken.’

‘Ik zou wel een cruise gaan maken,’ zei Olive met een zucht. ‘Ik ben al twintig jaar niet meer in het buitenland geweest.’ Ze dacht terug aan die zomer – zwemmen in water dat zo blauw was als de ogen van Paul Newman, olijven plukken, fruit eten dat was gekust door de zon.

‘Nou ja, we zijn geen veertien meer met een hoofd vol wilde dromen,’ zei Roz op de verbitterde toon waaraan ze langzamerhand allemaal waren gewend. En toch had het het effect van een koude douche.

Uiteindelijk verbrak Olive de ingevallen stilte. ‘Hebben jullie wel zin in een feestje?’ vroeg ze met een piepstem, en daar schoot Ven van in de lach en rolde Roz met haar ogen.

Maar Roz zei wel: ‘Wat een goed idee, Olive. Maar laten we er niets over

tegen Ven zeggen, want anders is het geen verrassing meer.'

'Nee, ik wil geen feestje,' zei Ven. 'Ik weet wel wat ik zou willen, maar dan moet ik eerst nog iets regelen.'

'Wat dan?' vroeg Olive. Het gesprek werd onderbroken doordat de koffie en de taartpunten op tafel werden gezet.

'Laat maar,' zei Ven. Ze tikte even tegen de zijkant van haar neus en pakte toen haar vork op. 'Maar ik kan jullie wel vertellen dat ik wed op de Italiaan!'